

Сергеј Завјалов

КАДЕНЦЕ

1. Стихови на нотном папиру

Сачекаћеш још неколико дана и биће јесен јесен
 још једна
Срећу нашу или горчину
 открићеш потом
Чујеш ли? Док седим у парку мумлам за себе
 редове
а онда их записујем на Бог зна одакле изниклом
 нотном папиру

Још данас ће овде онде пожутеле крошње
 провирити
још данас ће оставити круг на води
 понека кап
Али за неколико дана две-три недеље
 ти ћеш опет бити
 у Петербургу
У ком тоналитету ће зазвучати
 твоја прва фраза твоја прва реч?

На адмиралитетском торњу откуцаће сат
 архаично
а ја на својој клупи у парку
 речи исправљам
на Бог зна одлакле изниклом
 нотном папиру

2. Јесен. Петергоф

А ја? И мене чека иста та судбина?

Да. И мене чека иста та судбина.

Гилгамеш

Неко ће ти рећи

да је то само сасушеног лишћа под твојим ногама
шуштање

Неко ће видети

у сумрак иза тамних стакала дворца
надошле сузе

И само ти

у алеји луташ
са погледеом згаслим

од замрлих у нежним грудима

и топлим наручју чари
овога света

Све је било лаж

саслушај ме отргни се од свог бола
на минут

чак и онда

када је срце куцало у сусрет
расту зглобова

Од раног детињства

мучна се плот пробија губицима
семена крви

Тако се од смрти спашавамо
утапајући се једно у другом

3. Хорације. 1. 17. 22-23 парафраза)

лезбоско

са његовим тихим, лаким пијанством

Изјутра се пробудити од белине
нанетог снега

и носити

и помало губити у ваздуху зимском топлоту
наше ложе

шта да се да заузврат дар какав ил' жртва
 овоме свету?
 Видиш?
 и пролазност нам је његова бацила завршивши окрет
 мрвицу среће

У *joш једну* јесен у љубавној топлоти на прекретници
 старости
 неће нас преварити срдачни бог с крилцима
 на нежним стопалима

Црна ломача
 челик самоће
 плодно тле варварских нарави
 И само ће
тихо лако тијансиво хорацијевих метара
 осушити трепавице
 Само то
 само ми сами једно с другим само служба
 у вечерњој цркви

ХЕРАКЛЕ КОД ОМФАЛЕ

Не и нису прсти што држе пређу
 били највеће понижење
 нит' принуда на груби сношај
 па ни бичеви Лидијаца побуђених
 падом јунака

× reiz^{2d}
 sp gl
 teles^{2d}
 reiz^d lec
 reiz

Не већ сама оскудност бити
 те плитке шале
 те разоноде и укуси лоши
 и на крају сам дијалекат простачки
 с бескрајним ~αισι и ~οισι

× 3 an
 pher
 4 d
 cr 3 da ^^
 pher^d

А у сећању лавља јарост
 што дванаест пута одолела је смрти
 и пурпурна со мора пред залазак и пријатељи
 доч
 што сигурно корачаше с којима је
 на броду летео на Кавказ

ll paeon hypodoch
 ia 2 an
 an pher hypo-
 doch
 U hem ll paeon
 4 da ^^

Εἶθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἴαν κυανέας Συμπληγάδας

*O da su možle da poilaše īada Argo
Od obala Kolxide Similegāde црне*

Еур. Мед. 1-2

МЛАЂИ ЛАОКООНОВ СИН

сину Инокентију

У дворишту наше куће cr ad
на нешто је увек мирисало посебно ad cho
на нешто тако утешно 3 d
као у огњишту цепанице ко каша од сочива arist da ad
па тако никад није било страшно U hem

чак ни кад је отац у необичном огртачу жреца dodr da 2 an
током окупљања народа pher
клао ножем козе и беле јунице cr XX cho
и крв засип'о јечменим брашном а гомила 2 U cho an
зауоставив дах ликовала ba pher

И тим је баш мирисом као да је ударило gl 3 da
кад је ужаса челик 2 an
у срце ушао cho
змије нам прилазе змије као кад си болестан у детињству arist reiz
непрестано бунцање gl

немам снаге да погледам ка њима U cho ia
и само у очевим очима U hem
спремност за смрт пресевета ia U ia
о у том трену отац као у детињству U 4 da
утеха од суза 2 an

Δῶσ' μου τὰ χέρια σου δῶσ' μου τὰ χέρια σου δῶσ' μου τὰ χέρια σου

Дaј ми своје руке daј ми своје руке daј ми своје руке

Γῶργος Σεφέρης. Μυκῆνες

СЕРГЕЈ АЛЕКСАНДРОВИЧ ЗАВЈАЛОВ (Сергей Александрович Завьялов) рођен је 1958. године у граду Пушкин, Лењинградска област, СССР. Дипломирао је на Одељењу класичних језика на Филолошком факултету Лењинградског државног универзитета. Од 1970. до 2004. године живео је и радио у Лењинграду, 2004. се преселио у Финску, а након неколико година у Швајцарску, где и данас живи и ради.

Стваралаштво Сергеја Завјалова представља један од незаобилазних књижевних опуса у савременој руској књижевности. Сергеј Завјалов почео је да ствара почетком осамдесетих година, а прве циклусе песама објавио је у самиздату 1985. године. Од јануара 1986. године члан је Клуба-81 (савез писаца Лењинграда као алтернатива званичном совјетском Савезу писаца), а од 1987. године и део његовог одбора. Године 1994. објавио је своју прву збирку песама *Оде и епосе*. Затим следи збирка *Мелика* из 1998. године и *Мелика* из 2003. године, те збирке *Говори* из 2010. године и *Совјетске канџајте* из 2015. године, те *Песме и ђоеме 1993 – 2017* из 2018. године. Непрестано објављује у свим најзначајнијим часописима и алманасима. Штампана критичке чланке и есеје о поезији. Два пута био у најужем избору за награду „Андреј Бели” у номинацији за поезију, да би 2015. године постао лауреат ове најпрестижније руске награде за књижевност у категорији поезија. Такође је био и члан жирија награде „Андреј Бели”. Награђен је и престижном италијанском наградом за књижевност „Il Cerpo internazionale Piero Bigongiari” (Pistoia, Italia, 2016). Члан је руског и финског ПЕН-центра. До данас је објавио шест књига поезије и велики број критичких есеја, чланака, предавања. Превођен на многе језике, па је тако објавио збирке поезије на енглеском, финском, шведском, италијанском и естонском. На српском језику су његови стихови објављени у следећим часописима: *Књижевни листи* 90/91, 2010 ; *Мосћови* 147, 2010; *Повеља* 2, 2010; *Градина* 42/43, 2011; *Агон* 10 (2010).

Са руског превела и белешку о аутору сачинила МИРЈАНА ПЕТРОВИЋ